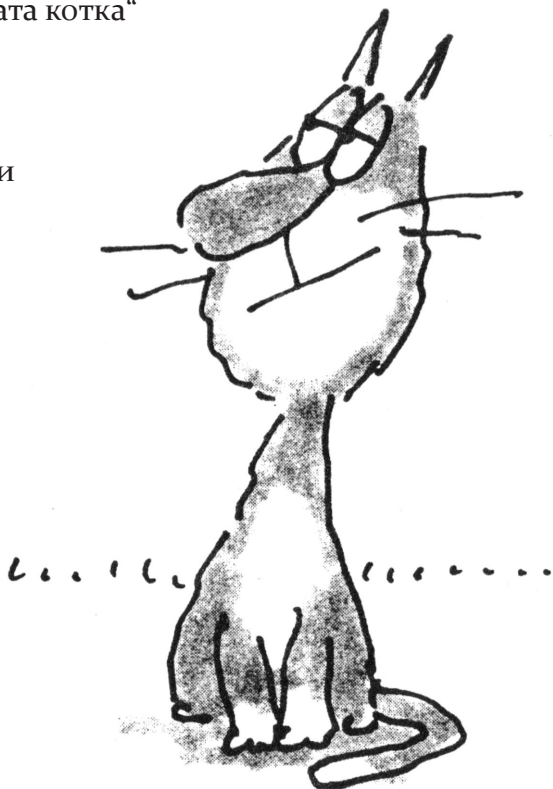


Посвещение

Добре де, добре.
Сега му е времето да се изясним.
Въпреки следния факт:
тази книга заявява ясно,
че котешките имена трябва да са кратки
и вие да нямате възражения да огласяте
с тях махалата посреднощ,
„Автентичната котка“
е посветена
на Едипус.

По-истински
от него –
здраве.



КАМПАНИЯ В ПОЛЗА НА ИСТИНСКИТЕ КОТКИ

Твърде много хора днес са свикнали със скучните котки масово производство, които може да працият от здраве и питателни витамини, но и на малкия пръст не могат да стъпят на добрите стари едновременни котки. Кампанията в полза на Истинските котки цели да промени това, като помага на хората да разпознават Истинските котки при среща с тях. На същата цел служи и тази книга.

Кампанията в полза на Истинските котки е против котките ментета.

Добре, по какво да разпозная Истинската котка?

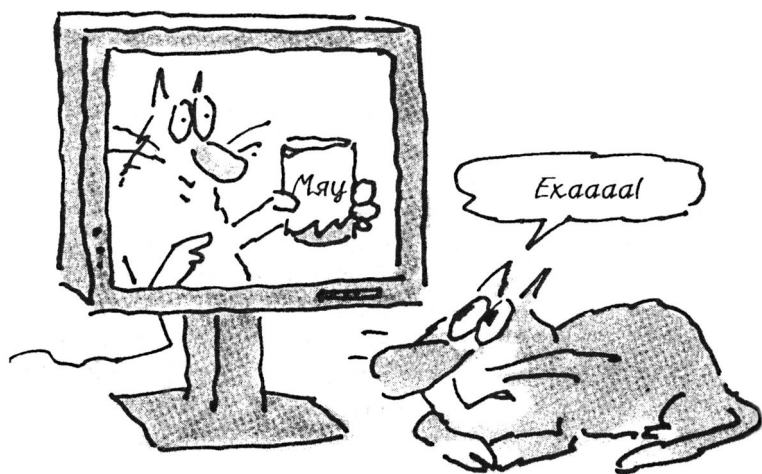
Това е просто. Природата е свършила голяма част от вашата работа предварително. Много Истински котки си личат веднага. Например всички котки, чиито муцуни сякаш наистина са били заклещени някога в менгеме и после системно бяхтени с чук, пхнат в чорап, са Истински котки. Котките с уши като подкастри с назъбени ножици са Истински котки. Почти всеки непородист нескопен котарак не само е Истински, но и колкото повече време ви се мотае из къщи, толкова по-Истински и по-Истински става; докато у единия от двама ви не остане и грам съмнение относно неговата Истинност.

Пухкавите котки не са непременно Неистински, но ако упорито демонстрират накърнено достойнство пред камерата, докато рекламират нещо

си там, в чийто рекламен текст фигурират думите „мърррр, пррррекрасно“, те определено поставят своята Истинност под въпрос.

Аха. Значи котките от рекламите не са Истински?

Всъщност появата в реклами не прави котката Неистинска. Не е достатъчно някой да я бухне в някаква чудата пирамида от черги и да я снима как наднича нервно от дупката. Но веднъж попаднала там, държанието ѝ означава много.



Например, ако поставите Неистинска котка пред наредени купички с котешка храна, тя послушно ще избере храната, произвеждана от спонсорите на рекламата, дори и всички останали купички да не са намазани с грес. Истинската котка, от друга страна, независимо от всичко ще се втурне към най-скъпата храна, ще я разсипе по пода на

студиото, ще я излапа с виновна наслада, ще пробва някои от другите храни, ще препъне оператора и накрая ще се завре зад подиума на новинаря. Където ще се издрайфа. А после, след като собствениците ѝ купят няколко големи кутии от този жалък буламач, повече няма и да припари до него.

Истинските котки никога не носят панделки (но понякога носят папийонки; виж „Анимационни котки“).

Нито пък се появяват на коледни картички.

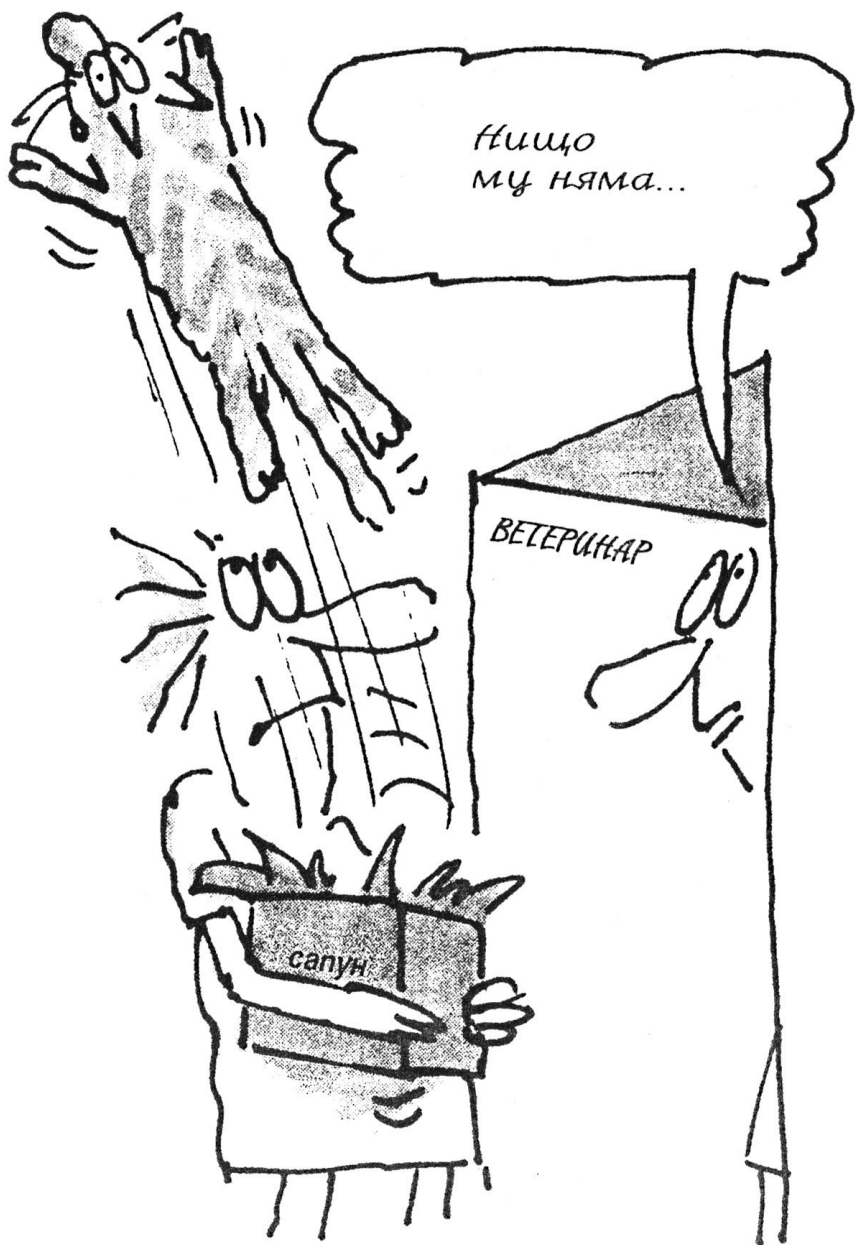
Нито пък погват нещо със закачено на него звънче, каквото и да е то.

Истинските котки не носят нашийници. Но пък често носят кукленски дрехи и кибичат с израз на рунтава имбецилност; същевременно мозъците им провеждат комплексно радарно сканиране на околността; после котката прави един специфичен скок, който я измъква от шапчицата, рокличката, престилчицата и кукленската количка, всичкото това наведнъж.

Истинските котки не са просто хладнокръвни. Нито пък са просто невротични. Те са и двете едновременно, досущ като истинските хора.

Истинските котки действително ядат плодови сладкиши. И пилешки дреболийки. И масло. И всичко друго, останало на масата, ако решат, че после може да им се размине за това. Истинските котки чуват как се отваря вратата на хладилника през две стаи в трета.

По въпроса съществува известен спор, но някои от хардлайнерите в КПИК твърдят, че Истинските котки не ходят в приюти за котки, когато собствениците им заминат на почивка, а се хранят чрез просто споразумение, включващо купички и съседни. Освен това се поддържа идеята, че Истинските котки не ходят никъде в спретнати тръстикови кафезчета с финички малки решетчици отпред. Вижте сега. Разцеплението и дебатът, разбира се, са живата кръв на демокрацията, но аз *просто* бих искал да припомня на някои от *най-ентузиазираниите* членове на Кампанията за тежките за нея последици, до които доведоха Дискусията върху нашийниците против бълхи (1985), Свадата за патентованите котешки тоалетни (1986) и събитието, безславно прочуло се като Големия скандал за купичките с написани на тях имена (1987). Както изтъкнах навремето, макар, разбира се, *идеалната* Истинска котка да яде от похабена чинийка, по чийто ръб все още са полепнали остатъци от предното ядене, или, още по-типично, от пода точно до чинийката, Истинска котка те прави онова, което си ти, а не онова, което ти правят. Някои от нас може да се чувстват по-щастливи, ако мъкнат котките си насам-натам в картонена кутия с изписана на нея марка закуски, но Истинските котки притежават вродено недоверие към белите прес-тилки, надушват ветеринарите веднага и отдалече и са способни да се изстрелят и от най-здравата картонена кутия като междуконтинентални балистични ракети. Това най-често става сред оживено улично движение или в претъпкани чакални.



Въпреки лошите чувства, причинени от гореспоменатия Голям скандал за купичките с изписани на тях имена, нека изясним, че Истинските котки ядат от купички с изписано на тях ПИСАНЧО. Те биха яли от тях, ако ще да пишеше АРСЕНИК. Те биха яли от *всичко*.

Истинските котки ловят разни неща.

Истинските котки изяждат *почти* всичко, което са уловили.

Целта на Истинската котка е да си живее живота мирно и тихо, с възможно най-малка намеса от страна на човешките същества. Всъщност почти като при истинските хора.

Възможно ли е да бъда едновременно породиста и Истинска котка? Разбира се, че не. Вие сте човек.

Говорех за котката ми.

Аха. Сложна работа. Логично е, че ако просто знаете името на прадядо си, това не бива да е пречка да се наслаждавате на пълнокръвен, богат живот, но някои от най-преданите членове на Кампанията вярват, че истинската Истинска котка би трябвало да се съмнява донякъде дори в собственото си съществуване, да не говорим за това на родителите ѝ.

Според нас този възглед е краен. Вярно, според мнозина от нас квинтесенцията на Истинската котка изглежда като оцеляла след тежка злополука с месомелачка, но ако хората хукнат да съдят доколко дадена котка е Истинска само по външния ѝ

вид и цвета на козината ѝ, то трябва да разберат, че всъщност работят за Порода Улична Подобрена (и така, тазгодишният Върховен шампион е Черньо, от баща Проклетияткомшийскисивкотакпакседов-лече и майка – викаме ѝ просто Маца от Бедуелти).

Работата е там, че при котките не е като при кучетата. Известно количество подобряване на породата е било необходимо, за да се превърнат кучетата от първоначалните яки недодялани псета в миризливите, умилкващи се и лигавещи се малоумници* с непостоянен нрав, които виждаме днес. След като са били превърнати в нещо, от което обществото по онова време наистина е смятало, че се нуждае – например самоходни земекопачки или украшения за ръкави, – тяхната първична кучественост постепенно се е размила.

* След пространни разгорещени дебати Комитетът желае да изясни, че това твърдение изключва, както следва: малките бели териери с коефициент на интелигентност над 150; верните стари помияри, които може и да вонят, но ние явно си ги обичаме, и огромните рoшави хриптящи санбернари, които дневно поемат повече белтъчини, отколкото някои хора виждат годишно*, но разбират всяка наша думица, ама не, наистина, и са си като членове на семейството.

* Комитетът, неуспял въпреки огромния натиск да премахне тази фраза, ха-ха, помоли тя да бъде поправена на „притежават здрав апетит за куче на тяхната възраст“. Това се отнася до начина, по който огромната муцуна се стоварва като булдозер* и избутва купа колкото мивка чак в другия край на кухнята, предполагам.

* Комитетът може да си разправа каквото си иска, но Председателят (който най-сърдечно си признава, че никога не е изпитал радостта и насладите от притежаването на куче, изобщо няма намерение да ги изпита когато и да било и приема напълно, че съществуват домове, в които кучета и котки живеят в домашна хармония) ги е виждал как ядат.



Така че за Истинското куче е далеч по-вероятно да е мелез – само дето тази дума в днешно време най-вероятно е незаконна, – докато всички котки са си, ами котки. Повече или по-малко еднакви по размер, различни по цвят, едни дебели, други слаби, но въпреки всичко – несъмнено котки. Тъй като единственото, което някога са проявявали склонност да вършат, е било да ловят разни неща и да спят, никой никога не си е правил труда да се занимава с тях, за да ги накара да вършат нещо друго. Интересно е да помислим какво ли би могло да излезе от тях, ако историята се беше развила различно, обаче (Виж „Пропуснати котки“). Всъщност

котките са били развъждани единствено и само заради принципната си коткост. Всички котки са потенциално Истински. Това е начин на живот...

Тогава какво има Кампанията в полза на истинските котки против кучетата?

Нищо.

О, хайде стига!

